

MARIA VICH

EL COLOR D'UNA PINTORA

La unció religiosa de Maria Vich s'ha de tenir en compte en el moment de voler considerar la seva obra. No és la primera vegada que reflexionam després d'haver contemplat les pintures de la nostra artista i sonreim satisfets davant la seva evolució.

Maria Vich ens rep amb un vestit de retxes amples de morats variats, uns s'acosten al grana i altres al blau, a aquest blau marí de les aigües mallorquines. Ella riu, parla, parla molt, i especialment parla amb els ulls.

La casa a Porto-Colom és oberta de pinta en ample, senzilla, com la del poema de M.ª Antònia Salvà. Casa moderna d'una pintora empaltada de la més sana tradició de la pagesia. Pujam a l'altell on hi ha el seu estudi hi ens fixam en una pintura que és la verema, verema de la seva terra, amb portadores replenes de raïms morats; pintures de ramells de setembrines o de sols-coronats, en tons viola; joves pensatives que a la vora tenen flors, flors que surten del mateix quadre, flors, moltes flors, i el color morat, en totes les seves variants i matisos, per tot arreu.

La cosa curiosa és que el seu morat d'avui no és aquell de la natura atormentada del seu mestre Cittadini, no. El seu morat és el de la maduresa de la vida, el de la reflexió, el de la intimitat, el de l'abstracció, la mostra d'una pròpia espiritualitat. I és aquí on connecte amb el món de les seves creences. Creences lligades, a la vegada, amb les ciències empíriques d'origen oriental.

Advent i Quaresma, dos temps de purificació, temps d'ascesis, temps d'intensa introspecció, temps que la litúrgia revesteix de morat. Temps lligat amb les primaveres —entre el sol·listici d'hivern i d'estiu— quan les plantes floreixen encisades pel demà... Aquestes consideracions les feim partint de l'obra present de Maria Vich però ja en véiem inicis en la precedent. Moltes maternitats que ella pintava eren paral·leles a les madones de gust italià, no per la forma sinó pel sentiment que expressaven. Ara aquest sentiment maternal, ple de tendresa, ha donat unes passes envant però pel mateix camí, i, en lloc d'unes estampes inspirades sobre la vida real, ens trobam amb unes figures que ella treu de la seva experiència religiosa. L'home i el més enllà, Maria Vich pensa somrient, i cerca entre els colors de la seva fantasia una resposta sòlida a les seves preguntes i li respon la mística —la mística que és amor—, i ella ens ho comunica amb una portadora curulla de raïms morats o amb un ramell en tons viola de sols-coronats.

GUILLEM CABRER

